

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α* ΔΡΕ ΤΗΦΟΥΡΙΕΤ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στα περίχωρα του Άνεσιού ένας πλούσιος χωρικός, ο οποίος είχε χτισμένο το σπίτι του μέσα σ' ένα ωραίο περιβάλλον που έφτανε ως μία γειτονική λίμνη. Το περιβάλλον αυτό ήταν γεμάτο καρποφόρα δέντρα και ανάμεσα σ' αυτά υπήρχε και μία κεράσια, η οποία έκανε τα μεγαλύτερα και ωραιότερα κεράσια απ' όλες τις κερασιές του τόπου. Μά κανείς ποτέ δεν είχε δοκιμάσει τη νοστιμιά των κερασιών αυτών, γιατί κάθε χρόνο, πριν προφτάσει ο νοικοκύρης να τὰ κόψει, κάποιος τὰ έτρωγε τη νύχτα κι 'έτσι το πρωί έβλεπε κανείς μονάχα τα κουκούτσια τους.

Ο πλούσιος αυτός χωρικός είχε δυο γιους, τον Άντρικ και τον Μορισέ. Κάποια χρονιά λοιπόν, μόλις έγιναν τα κεράσια, αποφάσισε να βάλει το μεγάλο του το γιού, τον Άντρικ, να φυλάξει όλη τη νύχτα κοντά στην κερασιά, γιά να πιάσει τον κλέφτη.

Ο Άντρικ όμως ήταν φοβερός ύπναρος κι 'έτσι, πριν στήσουν τα μεσάνυχτα, αποκοιμήθηκε και τὰ ξημερώματα, που ξύπνησε, βρήκε πάλι φαγωμένα τα κεράσια.

Τόν άλλο χρόνο, την εποχή που ωριμάζουν τα κεράσια, πήγε να φυλάξει την κερασιά ο Μορισέ. Ο Μορισέ βαστούσε στην εαγρότητα και έξ' άλλου άγαπούσε μία όμορφη γειτονοπούλα του, που την λέγανε Διονυσία, κι 'ήθελε να της χάριση πρωί-πρωί, ένα πανεράκι γεμάτο απ' τὰ υπέροχα κεράσια, τὰ οποία κανείς δεν είχε γευθεί ως τότε.

Ο Μορισέ λοιπόν παραμόνευε με άγρυπνο μάτι και, όταν πέρσασαν τα μεσάνυχτα, είδε άξαφνα, στο φώς του δλόγεμου φυγαριού, ένα τέρστιο φειδί, με μάτια λαμπερά σαν ομαράχδια, να σέρνεται ίσα προς την κερασιά. Έτοίμασε τότε το τόξο του και τή στιγμή που άρχισε να κολοιούρζεται το φειδί γύρω απ' τόν κορμό του δέντρου, το σημάδεψε κι 'έριξε τή σαίτα του μέσα στο λαμπερό μάτι του τέρστος.

Το φειδί έβγαλε ένα τρομερό σφύριγμα πόνου κι 'έφυγε πρὸς τὸ μέρος απ' τὸ οποίο είχε φανή.

Μόλις ξημέρωσε, ο Μορισέ είδε, πὸς κάτω, στην πρασινάδα, υπήρχαν σημάδια από αίμα. Φώναξε τότε τόν αδελφό του κι 'οι δυο μαζί, ακολουθώντας τὰ ίχνη του τραυματισμένου τέρστος, έφτασαν στην όχθη τής λίμνης.

— Α! Έπεσε μέσα στο νερό!... φώναξε ο Μορισέ. Μά θα τὸ πιάσω ζωντανό η̄ πεθαμένο!

Κι 'έβρεσε ένα σγοινί γύρω στη μέση του κι 'επτε στον αδελφό του, πὸς απέφασσε να κατεβή μέσα στη λίμνη.

— Σύ, του έπτε, περιμένε με εδώ κι 'άια δης γὸς σου κουνάω το σγοινί, ανέβασέ με γρήγορα!

Κι 'άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά μέσα στο καθαρό και διάφανο νερό τής λίμνης.

Σέ λίγο ο Μορισέ διέκρινε φὸς κι 'όταν έφτασε κοντά σ' αυτό, είδε πὸς βρισκόταν μπροστά στην είσοδο μιάς σπηλιάς ολόφωτης. Προχώρησε τότε αδίσταχτα μέσα και σέ λίγο βρέθηκε έξω από μία πολιτεία. Τὰ σπίτια τής πολιτείας αυτής, τής σκεπασμένης από τὸ νερό τής λίμνης, ήσαν χορταριασμένα, παμπάλαια, αλλά και μεγαλοπρεπή σαν παλάτια.

Ο Μορισέ πήρε τόν πρώτο δρόμο, που βρέθηκε μπροστά του και έφτασε σέ μία πλατεία, φυτεμένη με φίλλωρες. Στη μία άκρη τής ήταν χτισμένο ένα παλάτι μαρμάρينو, μέσα απ' τὸ όποιο άκούονταν ένα τραγούδι γλυκύτατο, σιγαλόχο, λες και τραγουδούσε καμμία έρωτευμένη σειρήνα. Από περιέργεια ο Μορισέ μπήκε μέσα στο παλάτι και βρήκε μία κοπέλλα, έξοτικής όμορφιάς, να στρίβει πράσινο μετάξι με τὸ κοραλλένιο άδράχτι της και να σιγοτραγουδά. Ήταν άσπρη σαν νερόκρino και τὰ μάτια της είχαν τὸ χρώμα τὸ σμαραγδινό του νερού. Τὰ ζέμπλα καλλιά της είχαν χρώμα πολύ σπάνιο. μοιάζανε σαν τὰ φύλλα τής λεύκας, όταν φυσάει άέρας και τὰ σαλεύει.

— Καλημέρα, όμορφη τής λίμνης! τής έπτε ο Μορισέ.

— Καλημέρα, όμορφο παλάτι! του άποκρίθηκε εκείνη. Άπό πὸν έρχεσαι;

— Από τή γής άπάνω...

— Και τί ήρθες να κάνης εδώ;

— Τόν περιπάτο μου!

— Άχ... δυστυχιόμενε φίλε μου, κακά διάλεξες τόν τόπο αυτό γιά τόν περιπάτο σου... Αυτή εδώ ή πόλι βρίσκεται στην έξουσία ενός φοβερού θηρίου, στο όποιο κι 'αυτός άκούω ο βασιληάς, ο πατέρας μου, εινε ύποχρεωμένος να ύπακούη. Κάθε μέρα τὸ

παραδίνομε μια κόρη είκοσι χρόνων, και να χορτάση τή πείνα του. Σήμερα εινε ή σειρά ή δική μου, και στην πλατεία, που πέρσασε γιά νάρθης εδώ, τὸ τέρας θά με κατασπαράξει άπόψε.

— Αυτό εινε μεγάλο άδικό! έπτε ο Μορισέ, κυττάζοντάς την κατάματα.

Τὰ βλέμματα του νέου, τὰ γεμάτα θαυμασμό και λαχτάρα έρρατικά, έκαναν τήν βασιλοπούλα να βγάλει ένα βαθύ στεναγόμο και να χαμηλώση ντροπαλά τὰ βλέμμάτια της.

— Έ, λοιπόν! Περισσότερο δεν ήθελε ο Μορισέ, γιά να καταλάβη πὸς κι 'εκείνη τὸν άγάπησε μόλις τὸν είδε, και τής έπτε:

— Σ' άγαπῶ! Σ' άγαπῶ, όμορφη πριγκηπισσά μου!... Και σ' όρκίζομαι, πὸς τὸ θεριό δεν θά σε φάη άπόψε! Ναί, δεν θά προφτάση να σε πειράξη καν, γιάτι θάχη να κάνη μαζί μου!

— Τί σκέπτεσαι να κάνης, άγαπημένε μου; τὸν ρώτησε τότε εκείνη ταραγμένη.

— Θα τὸ ίδης άπόψε, άγαπημένη μου! Θάμαι κι 'έγὼ στην πλατεία την ώρα που θάρθη τὸ τέρας!...

Τὸ ίδιο βράδυ, ενώ ή πανέμορφη πριγκηπισσα, μαζί με τόν δύστοχο πατέρα της, πήγανε στην πλατεία, είδε ανάμεσα στο λυπημένο πλήθος, που περιέμενε εκεί, τόν Μορισέ, ή όποιος στεκόταν πίσω από ένα δέντρο και την κυττάζε με βλέμματα ένθαρρυντικά και γλυκά μαζί.

Τήν ίδια στιγμή φάνηκε από τὸ πιο σκοτεινό μέρος, τὸ φοβερό θηριό. Ο Μορισέ, μόλις τὸ είδε, άνεγνώρισε σ' αυτό τὸ φειδί τὸ περιβάλλον τὸ πατέρα του, τὸν κλέφτη τών κερασιών!

Τὸ άπαίσιο τέρας, που τὸ ένα μάτι του ήταν κλεισμένο και κατακαταμένο απ' τή σαίτα τής παρασπασμένης νύχτας, προχωρούσε, μ' άνοιχτό τὸ φοβερό του στόμα, κατ' εὐθείαν προς τήν δυστυχιόμνη πριγκηπισσα.

Μά δεν πρόφτασε να πάη κοντά της, γιάτι ο Μορισέ τὸ σημάδεψε καλά και τούρριξε μ' όλη του τή δύναμη τή σαίτα του. ή όποια μήχητικε δλόκληρη μέσα στο άπειραχό μάτι τὸ τέρστος, "Αμέσως εκείνο τινάχτηκε γύρω του δυό-τρεις φορές κι 'έπειτα τετώθηκε κάτω γιά πάντα!

Τότε, άκούστηκε μία φωνή χαράς κι 'έγινε μωσύνης απ' όλο τὸ μαζέμενο εκεί πλήθος κι 'ο βασιληάς έσφιξε άπάνω στο στήθος του τόν έλευθερωτή και τὸ υποσχέθηκε, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, πὸς τούδινη την κόρη του, δία γυναίκα!

Οι γάμοι του Μορισέ και τής όμορφης πριγκηπισσας έγιναν τήν ίδια κιόλας νύχτα κι 'ο γαμπρός με τή νύφη πήγαν, άμέσως μετά τὸ γάμο, στο μέρος που έπρεπε νάστο τὸ σγοινί, μά δεν τὸ βρήκαν!

Τότε ο βασιληάς διέταξε δυό πτερωτά ψάρια, να φέρουν στην όχθη τής λίμνης τούς νεονύμφους, καθιόμενους άπάνω σ' ένα μεγάλο κογχόλι.

Τὸ ανέθασμα ήταν άργό, άλλ' αυτό καθόλου δεν στενοχωρούσε τόν Μορισέ και τήν Λίλιας, τήν άγαπημένη του γυναίκα. Έκείνος τής όρκιζόταν, πὸς θα τή άγαπάη αίώνια κι 'εκείνη τὸν έξέφεραζε τὸς φόβους της γιά τή ζωή τους άπάνω στη γή.

— Άγαπητέ μου, τὸν έλεγε, δεν είμαι σαν τις γυναίκες τής γής και φοβάμαι μήπως δεν άφρώ στους δικούς σου... Δεν θα με βαρεθής, τάχα, καμιά φορά;

Μά εκείνος τής έκλεινε τὸ στόμα μ' ένα φίλημα και με τούς δρκους του τήν ήσυχάζε.

Στὸ μεταξύ αυτό, ο Άντρικ είχε διαδοσει σ' όλο τόν κόσμο, πὸς ο αδελφός του είχε χαθή μέσα στη λίμνη κι 'είχε πάρει γυναίκα τὸν τή Διονυσία, τήν άγαπημένη του Μορισέ.

Έτσι ο έρχοιός τὸ νέου ζευγαριού έξάνισε όλους γενικὸς τούς κατοίκους τών περιχώρων τής λίμνης και περισσότερο απ' όλους τήν Διονυσία, που δεν είχε πάψει ν' άγαπάη τόν Μορισέ.

Οι γονεϊοί τὸ Μορισέ καλοδέχτηκαν τή νύφη τους, αλλά πάντα τή βίρασαν παράδειση!

Έτσι ο πρώτος γνάσιος πέραςε καλά κι 'ή Λίλιας γέννησε ένα άγοράκι τὸ όποιο έμοιάζε σ' όλα με τόν πατέρα του, εκτός από τὰ μαλλιάκια του, που ήσαν απαράλλαχτα με τής μητέρας του.

Όταν τὸ είδε αυτό η̄ Διονυσία, έπτε με κακεντρέχεια και πονηρία στον Μορισέ:

— Αυτά δεν εινε μαλλιά ανθρωπίνα!

Και από τή μέρα αυτή, άρχισε να κακολογή τήν Λίλιας. Η Λίλιας ήταν άφοσιωμένη όλοκληρωτικά στο παιδί της, μόνο

γι' αυτό εφρόντιζε και κάθε απόγευμα πήγαινε και καθόταν στην όχθη της λίμνης και νανούριζε το πολυαγαπημένο της άπανο στά γουατά της.

Μιά μέρα, όταν η Αίλιος γύρισε από τη λίμνη, η Διονυσία παρετήρησε, πώς της συνυφάδας της τὰ φουστάνια έσταζαν κάτω στο πάτωμα και με την πρόφρασι πώς ήθελε να ιδη το φόρεμά της, της τὰ άνασήκωσε κι είδε, πώς ο ποδόγυρος του μεσοφοριού της ήταν βρεγμένος!

—“Ε, αυτό είναι το σημάδι των νεραϊδών! είπε μέσα της η καικία γυναίκα.

Κι' έτρεξε άμέσως και διέδωσε σ' όλες τις φιλενάδες της και τους γνωστούς της, πώς ο γαμπρός της είχε για γυναίκα του μια νεράιδα!

Και μ' αυτό και μ' άλλα πολλά τεχνάσματα, η Διονυσία κατάφερε σιγά-σιγά ν' άποτραβήξει τον Μορισέ απ' τη γυναίκα του.

Η Αίλιος δεν άργησε να καταλάβη πώς ο άντρας της δεν την άγαπούσε όπως πρώτα και πώς λυπότανε, που δεν έπηρε τη Διονυσία. “Άλλά τί να κάνη; Προσπαθούσε μόνη της ν' άπαρηγορηθί και μόνο βάλσαμο στον πόνο της εύρισκε στην άγάπη του παιδιού της και στους περιπάτους της στη λίμνη.

“Ένα θράδυ, μόλις γύρισε απ' τον περίπατό της, η Αίλιος είδε, στην διπλανή κάμαρα με την δική της, τον Μορισέ και την Διονυσία να γλυκοφιλιούνται! Και τότε δεν βάσταξε πεία. “Άφησε το παιδί της κι' έφυγε τρέχοντας, σαν τρελλή, κι' από τότε η πριγκιπίσσα της λίμνης, με τὰ σμαραγδένια μάτια και τὰ πρασινοξάνθα μαλλιά, δεν ξαναφάνηκε στη γη!

Οι χωριάτες, που έκείνη την ώρα γύριζαν απ' τὰ χωράφια τους, είπαν, πώς άκούσαν ένα παράξενο θόρυβο στη λίμνη, άλλ' ότι δεν είδαν τίποτε με τὰ μάτια τους.

Ο Μορισέ βρήκε γρήγορα παρηγοριά στην άγάπη της Διονυσίας, που την παντρεύτηκε, αλλά ποτέ δεν μπόρεσε να ξεχάσει τελείως τη Αίλιος. Τη σκεπτόταν ιδίως τη νύχτα και πολλές φορές όταν ξάγρυπνος, μη μπορώντας να κοιμηθί, νόμιζε, πώς έβλεπε μια άσπρη σκιά να περνά έξω από τὰ τζάμια του παραθύρου και πώς άκούσε μέσα στην κάμαρα του παιδιού του το τραγούδι με τὸ όποιο τον νανούριζε η μητέρα του, η Αίλιος, κοντὰ στη λίμνη!

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Ο έρωτας είναι το μυθιστόρημα της καρδιάς ν’ ή ήδονή είναι ή ιστορία της. Μ π ω μ α ρ σ α ι

‘Ο άνδρας φανερώνει την άγάπη του πριν ακόμα την αισθανθί ο έδιος. ‘Η γυναίκα όμως δεν φανερώνει την άγάπη της, παρά μονάχα άφού την καταλάβουν οι άλλοι από τις πράξεις της. ‘Α ν. Φ ρ ό α ν σ

Για τις γυναίκες ή ζήλεια και ο έρωτας είναι σταυραδέφια. Π ρ. Μ ε ρ ι μ έ

‘Ο έρωτας μεταβάλλει και τον γάιδαρο άκεία σε χορευτή. Α ί α. Ζ ο λ ά

Κι' ο μεγαλύτερος άμαρτωλός με μη σίγουρα στον Παράδεισο, έφόσον έχει άγάπησει μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Π ο υ σ ό ν ν ι έ Τ ε ρ ρ ά ι γ

Δεν πρέπει ποτέ να εμπιστευόσθε στην άγάπη μιας γυναίκας, που έχει εξημεμένη φαντασία, γιατί μια τέτοια γυναίκα δεν μπορεί ν' άφοσιωθί σ' έναν μονάχα άνδρα. Ξ. ν ι έ Μ ο ν τ ε π έ ν

‘Από τους μουφιούς κι' απ' τη γυναίκα πάντα κάτι λείπει. Γ α λ λ ι κ ή Π α ρ ο ι μ ί α

Μια ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν άμοιρη στα νεύατα της και πέφασε τη ζωή της έναρτητα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, όπως και οι ταμία έκείνοι, των όποιων η τιμωρία γίνεται πολύ φυσική και δεν έκτιμάρτα όσον πρέπει άπο τον κόσμο... Μ π ρ ό ν

Σοφή γυναίκα, κακή νοικοκυρά. ‘ Γ α λ λ ι κ ή Π α ρ ο ι μ ί α

‘Ένας άνδρας άχρηνός άξίζει περισσότερο από μια γυναίκα χρυσή. ‘ Ι ο σ α ν ν ι κ ή

‘Όποιος κατηγορεί τον έρωτα, βρίζει την τιμωρία του στο γάμο. Σ α ί Ξ π ρ ο

‘Η ρυτίδες άσχημίζουν την γυναίκα, αλλά πάντα λιγώτερο απ' ό,τι την άσχημίζει ή κοιλία. Α. Κ ά ρ ρ

‘Η βεντάγια είναι ένα μικρό κομφοτέχημα, άπαραίτητο για τις γυναίκες έκείνες, που δεν μπορούν πια να κοκκινίζουν από ντροπή. ‘ Α δ ό λ φ. Ρ ι κ ά ρ

‘Η γυναίκες είναι κάτι, μόνον όταν οι άνδρες δεν είναι τίποτε. Σ ω μ έ τ

‘Όταν ή καρδιά ταλαντεύεται, και το ελάχιστον άρχει να την κινή ν' άποφασισή. Τ ε ρ ρ έ ν τ ι ο ς

‘Η καρδιές των ώραιων γυναικών είναι περιτυλιγμένες καθώς μερικά ζαχαρωτά, με χαρτιά, πάνω στα όποια είναι γραμμένα αινίγματα. ‘ Α ν. Φ ρ ό α ν σ

‘Η όμορφιά δεν είναι τίποτ' άλλο από μια παγίδα, την όποία έστησε ή φύσις στο λογικό μας. Α ε δ ή

‘Ο έρωτας είναι αυγό φρέσκο. ‘Ο γάμος είναι αυγό παραθρασμένο. Και το διαζύγιο αυγό κλοθόο. Β. Ο ύ γ κ ω

‘Ο Θεός έγραψε δυό συγγράμματα : ‘Ένα πεζό : τον άνδρα. Κι' ένα ποίημα : την γυναίκα. Α. Μ υ σ σ έ

‘Η πρώτη έκδοσις της ‘Αγίας Γραφής είναι ή γυναίκα. ‘Η πρώτη δε αυτή έκδοσις έχει ως έπικεφαλίδα το ρητό : «Πίστευστε και μη έρευνάτε. Κ ά ν τ ι ο ς

‘Η γυναίκα είναι ένα αίνιγμα, το όποιον όποιος θελήσει να το λύση... δ έ ν ε τ α ι !... Π. Ψ ό ρ

‘Η γυναίκα είναι ένα ωραίο ποίημα, που πρέπει να το διαβάση ο άνδρας σ' όλη του τη ζωή, για να μην το...καταλάβη ποτέ !... Β. Ο ύ γ κ ω

‘Η γυναίκα θέλει να είναι ή βασίλισσα ή δούλη ! Καμμιά φορά όμως θέλει να είναι και τὰ δυό μαζί !... Α. Δ ο υ μ α ς

‘Η γυναίκα γεννήθηκε για να άποφέρη κι' ο άνδρας για να... άποφέρητα ! Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α

‘Ο έρωτας είναι ένα καλλιτέχημα, το όποιον έχει άπάνω του τη σφραγίδα του Δημιουργού. Λ α φ ά ρ γ κ

ΑΙΣΤΡΟΠΙΕΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

‘Ο Μασσενό είχε στο ιδιαίτερό του γραφείο μια ντουλάπα γεμάτη άρόματα, τὰ όποια παρασκευάζε ο ίδιος. ‘Αναλόγως με τη σύνησι που ήθελε να γράψη, άνοιγε όρισμένα απ' τὰ άρώματα αυτά, άνέπνεε δυνατά και κατόπιν καθόταν στον πιάνο κι' έργαζόταν.

‘Ο Βίκτωρ ‘Αλφιέρης, τέλος, έδενε, όταν έγραφε, τὰ πόδια του άπάνω στην πολυθρόνα του, για να μη σηκώνεται κάθε τόσο και διακόπτει τον όιστρο του!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΙΑΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

‘Η θεία.—“Αχ, κορίτσι μου, μη γελίσαι! Τὰ όμορφα φτερά, δεν κάνουν τὰ όμορφα πουλιά!

‘Η άνεψιά.—“Ίσως όχι, αλλά κάνουν ώραία... καπέλλα!

‘Η άπορία του μικρού : —Γιατί, πατέρα, μερικές εταιρείες λέγονται άνόνομες ; —Γιατί, παιδί μου, γίνονται εκεί μέσα κάτι πράγματα, που δεν έχουν όνομα.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ξέρετε πόσο στοίχησε ή άνακάλυψις της ‘Αμερικής απ' τον Κολόμβο ; Μόνο 1.440.000 μαρκαβένια, δηλαδή 36.000 φράγκα χρυσά! Μόνον τόσο!

—Τ' άσφυξιόγωνα άέρια ήσαν γνωστά στους ‘Ερυθρόδερμους της Νοτίου ‘Αμερικής, οι όποιοι, όταν ήθελαν να έξοντάσουν τους άντιπάλους των, οι όποιοι έμεναν κλεισμένοι μέσα στα περιτειχισμένα χωριά τους, έκαιγαν γύρω διάφορα φυτά και με τον καπνό τους έδηλητηρίαζαν.

